

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Duminica Cuvioasei Maria Egipteanca

Evanghelia duminicii

Marcu X, 32-45

32. Și erau pe drum, suindu-se la Ierusalim, iar Iisus mergea înaintea lor. Și ei erau uimiți și cei ce mergeau după El se temeau. Și luând la Sine, iarăși, pe cei doisprezece, a început să le spună cele ce aveau să I se întâmple:

33. Că, iată, ne suim în Ierusalim și Fiul Omului va fi predat arhierilor și cărturarilor; și-L vor osândi la moarte și-L vor da în mâna păgânilor.

34. Și-L vor batjocori și-L vor scuipa și-L vor biciui și-L vor omorî, iar după trei zile va învia.

35. Și au venit la El Iacov și Ioan, fiii lui Zevedeu, zicându-I: Învățătorule, voim să ne faci ceea ce vom cere de la Tine.

36. Iar El le-a zis: Ce voiți să vă fac?

37. Iar ei I-au zis: Dă-ne nouă să ședem unul de-a dreapta Ta, și altul de-a stânga Ta, întru slava Ta.

38. Dar Iisus le-a răspuns: Nu știți ce cereți ! Puteți să beți paharul pe care îl beau Eu sau să vă botezați cu botezul cu care Mă botez Eu ?

39. Iar ei I-au zis : Putem. Și Iisus le-a zis : Paharul pe care Eu îl beau, îl veți bea, și cu botezul cu care Mă botez vă veți boteza.

40. Dar a ședea de-a dreapta Mea, sau de-a stânga Mea, nu este al Meu a da, ci celor pentru care s-a pregătit.

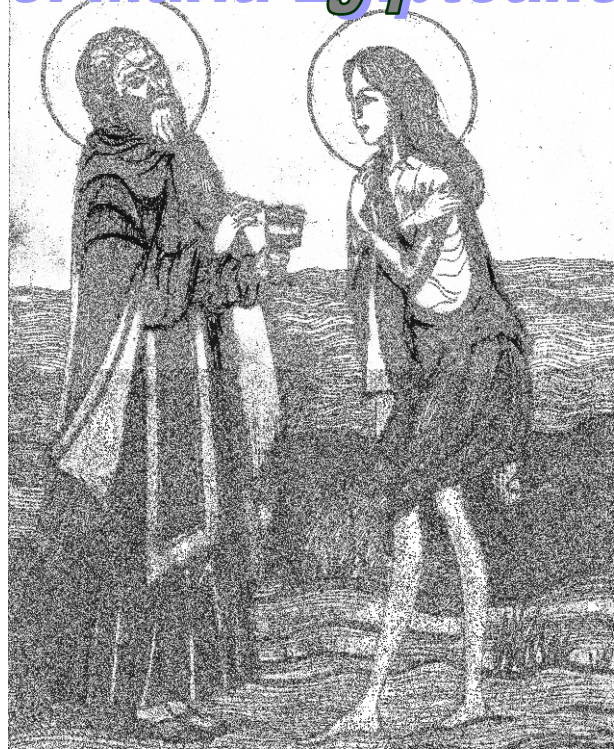
41. Și auzind cei zece, au început a se mânia pe Iacov și pe Ioan.

42. Și Iisus, chemându-i la Sine, le-a zis: Știți că cei ce se socotesc cărmuitori ai neamurilor domnesc peste ele și cei mai mari ai lor le stăpânesc.

43. Dar între voi nu trebuie să fie așa, ci care va vrea să fie mare între voi, să fie slujitor al vostru.

44. Și care va vrea să fie întâi între voi, să fie tuturor slugă.

45. Că și Fiul Omului n-a venit ca să I se slujească, ci ca El să slujească și să-Și dea sufletul răscumpărare pentru mulți.



Sfânta Maria Egipteanca primind împărtășania în pustie de la Cuviosul Zosima – grafică de Elena Merticariu

Cuvânt la Evanghelia Duminicii - Sfântul Vasile cel Mare

Dacă omul ar fi rămas în slava ce i s-a rânduit de Dumnezeu, n-ar fi avut o falsă măreție, ci una adevărată. Ar fi fost înălțat de puterea lui Dumnezeu, ar fi fost luminat de înțelepciunea dumnezeiască și s-ar fi bucurat de viața veșnică și de veșnicele bunătăți. Dar pentru că și-a mutat în altă parte dorința de slava dumnezeiască, pentru că nădăjduia să fie mai mare și pentru că se grăbea să ia ce nu putea lua, a pierdut și ceea ce putea avea. De aceea, cel mai bun mijloc pentru mântuirea lui, pentru vindecarea de boală și pentru întoarcerea spre starea de la început este smerenia, adică a nu-și închipui că se poate împodobi prin propriile lui puteri cu vreo slavă oarecare, ci să o ceară de la Dumnezeu. Așa își va îndrepta greșeala, așa își va vindeca boala, așa se va întoarce la sfânta poruncă pe care a părăsit-o. Dar diavolul, care a doborât pe om cu nădejdea unei false slave, nu încetează a-l momi cu aceleași ispite și de a născoci pentru asta nenumărate uneltiri. Îi înfățișează ca mare lucru strângerea de avuții, ca să-l facă să se mândrească cu ele și să se străduiască pentru ele. Și, totuși, bogăția nu-i spre slavă, ci spre mare primejdie.

(continuare în paginile 3-4)

Sfinți Români (27)

Sfântul ierarh Calinic de la Cernica – 11 aprilie

Acest fericit părinte Calinic s-a născut în București, în ziua de 7 octombrie 1787, din părinți temători de Dumnezeu, primind la Botez numele de Constantin.

La vârsta de 20 de ani, tânărul Constantin își va îndrepta pașii către Mănăstirea Cernica, din apropiere, unde a fost primit cu dragoste părintească de starețul Timotei. După un an de ascultare duhovnicească și de curate osteneli, a fost tuns în călugărie, schimbându-și numele în Calinic. Peste o lună apoi s-a învrednicit a fi hirotonit ierodiacon.



Sfântul Calinic a viețuit în mănăstirea Cernica 43 de ani, nevoindu-se zi și noapte, în post și rugăciune, în muncă și smerenie, în răbdare și dragoste. După cinci ani de vrednică slujire în treapta diaconiei, a primit și hirotonia într-un preot, iar după alți cinci ani, obștea viețuitorilor l-a ales stareț al chinoviei de la Cernica, pe care a cărmuit-o cu multă iscusință timp de 31 de ani, săvârșind multe fapte încununată de laudă.

În anul 1850, preacuviosul Calinic a fost ales și sfințit episcop al Râmnicului, unde, cu nespuse râvnă și osteneală a zidit din temelie biserica Episcopiei, împodobind-o cu zugrăveală și odore scumpe și a dat viață nouă tiparității bisericești, scoțând la lumină multe cărți de slujbă și de zidire sufletească.

Dorul de viață schimnicească l-a îndemnat atunci să zidească o biserică la Schitul Frăsinei, cu toate chiliile dimprejur, pentru adăpostirea părinților dornici să petreacă viața sihăstrească după pravila călugărilor din Muntele Atos, statornicită aici de acest fericit ctitor. Pentru acest motiv, legământul făcut de Sfântul Calinic, permite doar accesul bărbaților în această mănăstire, pentru femei fiind zidită o biserică în preajma mănăstirii.

Sfântul Calinic a păstorit în scaunul de la Râmnic vreme de peste 16 ani, după care, simțindu-se slăbit de bătrânețe și bolnav fiind, a venit iarăși la Mănăstirea Cernica, unde a mai trăit aproape un an, mutându-se către Domnul în ziua de 11 aprilie 1868. A fost îngropat, după a sa dorință, în tinda bisericii sfântul Gheorghe.

Cât timp a viețuit pe pământ, sfântul Calinic a dus o viață aleasă și plăcută lui Dumnezeu. Călugăr fiind, s-a supus întru totul rânduielilor vieții mănăstirești, trăind în sărăcie și în aspră înfrânare. Cei ce l-au cunoscut spun că avea trup firav și era senin la față. Umbla cu capul mereu plecat, vorbea domol și liniștit, iar la fire era nespuse de bun, milos și darnic față de toți.

Acest fel de viață a făcut din el un vas ales al Domnului, împodobit fiind și cu darul facerii de minuni, precum se arată în viața sa, tămăduind bolnavi, cunoscând gândurile ascunse ale oamenilor, sfârșitul lor și chiar pe al său. În permanență s-a arătat cu purtare de grijă pentru săraci și văduve, căci tot ceea ce a agonisit a împărțit cu milostivire întru faceri de bine.

Încă și azi mult ajutor și mare folos sufletesc dobândesc toți cei ce cu credință apelează la mijlocirea acestui smerit ales al Domnului.

Sfântul Mucenic Sava de la Buzău – 12 aprilie

Sfântul Sava de la Buzău este cunoscut și sub numele de "Sava Gotul", deoarece, în actul său martiric se arată că el era socotit „got de neam”, în vremea aceea Dacia fiind stăpânită de goții migratori. Se știe că scriitorii antici, referindu-se la populația autohtonă daco-romană, aveau obiceiul să menționeze popoarele care dețineau puterea militară și politică, și nu pe băștinașii supuși. De aceea Dacia era uneori numită "Gothia" sau "Cumania", după populația migratoare dominantă.

Sfântul Sava s-a născut pe la anul 334 într-un sat din zona Buzăului, nu departe de râul Mousaios (Buzăul de astăzi). Încă din copilărie s-a arătat râvnitor în credința creștină, aceasta probabil și datorită faptului că părinții săi erau creștini. Totodată, izvoarele menționează faptul că era un om drept în credință, blând, smerit, cucernic, gata spre ascultare, liniștit și cumpătat la cuvânt.

Îndrumătorul său duhovnicesc era preotul Sansalas, din satul respectiv. În același timp, evlaviosul Sava era apropiat sufletește și de preotul Gutticas, care păstora într-o cetate apropiată. Prin acești slujitori și prin legătura neîntreruptă cu poporul dreptcredincios, prin post și rugăciune, tânărul Sava și-a sporit evlavia, blândețea, smerenia, iubirea de adevăr și statornicia în credința ortodoxă. Prin anii 369-372, regele got Atanaric va dezlănțui o cumplită prigoană asupra creștinilor. În apropierea Sfințelor Paști ale anului 372, Sfântul Sava știind că preotul său, Sansalas era plecat din sat, s-a hotărât să meargă în parohia în care slujea Gutticas, pentru a prăznui Învierea acolo. Pe când mergea pe cale însă,

Cuvânt la Evanghelia Duminicii - Sfântul Vasile cel Mare -

(continuare din pagina 1)

după cum spune actul său martiric, i s-a arătat un bărbat foarte mare și luminos la înfățișare care i-a spus să meargă la preotul Sansalas, care se reîntorsese în sat, fără ca tânărul Sava să știe. Nevrând să se supună, din senin s-a iscat un nor mare de zăpadă care l-a determinat pe acesta să se întoarcă în sat. În a treia noapte a Sfințelor Paști, în sat a năvălit Atharid, fiul dregătorului got Rotheseu, care i-au legat atât pe preotul Sansalas, cât și pe tânărul Sava (pe acesta din urmă așa gol cum fusese găsit în patul în care dormea) și i-a purtat prin văi împădurite care fuseseră arse de curând, prin cioturi ascuțite, biciuindu-i. Făcându-se ziuă, prigonitorii au văzut însă că pe trupul Sfântului Sava nu se afla nici un semn de vătămare, de aceea s-au înfuriat și mai tare l-au răstignit pe două osii și l-au trântit la pământ, lăsându-l să se chinuiască apropiat toată ziua și noaptea ce au urmat. Spre dimineață, o femeie ce trecea pe acolo l-a dezlegat, dar el a continuat să rămână în locul acela, netemându-se de ceea ce avea să urmeze. Când Atharid a aflat de aceasta, a poruncit ca Sfântul să fie legat cu mâinile de o grindă, după care a adus la el mâncăruri jertfite idolilor, din care l-au obligat să mănânce. Însă Sfântul a spus că acele mâncăruri sunt spurcate, ca și cel ce le-a trimis, mărturisindu-l pe Hristos ca fiind singurul Stăpân și Domn.

Auzind toate acestea, Atharid a poruncit ca preotul Sansalas să rămână legat, iar Sfântul Sava să fie aruncat în râul Mousaios. Când au ajuns însă pe malul râului, slujitorii înfricoșați de minunile care le văzuseră, voiau să-l lase pe Sfânt să fugă, dar acesta s-a împotrivit, rugându-i să împlinească porunca până la capăt. Atunci, slujitorii i-au pus peste gât un lemn, și așa l-au aruncat în apă. Astfel s-a săvârșit din această viață, prin lemn și prin apă, Sfântul Sava, la vârsta de 38 de ani. După ce l-au înecat, ucigașii i-au scos afară din apă trupul, pe care însă l-au lăsat neîngropat, și au plecat. Trupul său a fost găsit nevătămat de frații creștini și îngropat cu cinstea cuvenită, într-un loc tainic, știut numai de ei.

La cererea Sfântului Vasile cel Mare, guvernatorul provinciei Sciția, Iulius Soarnus, a trimis bărbați vrednici de încredere pentru a ridica moaștele Sfântului Sava și a le duce în Capadocia. Într-o epistolă din anul 374, Sfântul Vasile cel Mare confirmă primirea prețiosului dar, mulțumind totodată pentru ajutorul acordat. Aceste sfinte moaște au fost însoțite și de o scrisoare a episcopului Tomisului de la acea dată, Bretanion, în care se descrie martiriul Sfântului Sava.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi ! Amin.

Strângerea de avuții este temei de lăcomie, iar stăpânirea lor nu ajută cu nimic la dobândirea unui nume bun, ci îngâmfă în zadar, mândrește în deșert, pricinuieste sufletului o boală asemănătoare umflăturii. Umflătura trupurilor nu este nici sănătoasă, nici folositoare, ci semn de boală, vătămare a sănătății, început de primejdie a vieții și prilej de pieire. Așa-i și mândria pentru suflet. Mândria ia naștere nu numai de pe urma bogățiilor, că oamenii se mândresc nu numai cu traiul îmbelșugat și cu luxul îmbrăcămintii prilejuit de bogăție (bogații întind mese îmbelșugate și costisitoare peste trebuință; se îmbracă în haine de care n-au nevoie; își construiesc case mărețe și le împetritează cu fel de fel de podoabe; tărăsc după ei mulțime de slugi și cete de nenumărați lingușitori), ci se mândresc peste fire și cu dregătoriile pe care le au. Dacă poporul le dă o dregătorie, dacă sunt învredniciți cu o conducere oarecare, dacă li se acordă o demnitate deosebită, ei, cu acest prilej, ca și cum ar depăși pe ceilalți oameni, cred că numai scaunul lor este așezat pe nori și socotesc că oamenii de sub ei sunt vrednici de a fi călcați în picioare; se semețesc față de cei care le-au dat slujba și se îngâmfă față de aceia prin care sunt ceea ce li se pare că sunt. Niște oameni ca aceștia se găsesc într-o stare sufletească plină de nebunie; că slava lor este mai trecătoare decât visul, iar strălucirea de care sunt înconjuțați, mai deșartă decât nălucirile nopții (...)

Îl mai semețește pe om și puterea mâinilor, iuțeala picioarelor, frumusețea trupului, toate nimicite de boli și veștejite de vreme. Omul nu simte că „*tot trupul este iarbă și toată slava omului, ca floarea ierbii. Uscatu-s-a iarba și floarea a căzut*” (Isaia 40, 7, 8).

Chiar și cu înțelepciunea și priceperea, care par cele mai mari și mai trainice bunuri pe care le au oamenii, sunt și ele zadarnice, că îngâmfă și dau omului o înălțime neadevărată; sunt o nimica dacă le lipsește înțelepciunea dată de Dumnezeu. Diavolul a fost isteț și ascuțit la minte, dar n-a reușit cu istețimea lui îndreptată împotriva omului; ceea ce meșteșugea împotriva omului, a meșteșugit, fără să-și dea seama, împotriva lui. N-a păgubit atât pe om, pe care nădăjduia să-l înstrăineze de Dumnezeu și de viață veșnică, cât s-a trădat pe sine însuși, că s-a depărtat de Dumnezeu și a fost osândit la moarte veșnică.

Cum vom dobândi, dar smerenia cea mântuitoare și vom îndepărta buboiul pierzător al mândriei ?

Dacă în împrejurările vieții vom pune în practică smerenia și dacă vom face totul ca să nu ne vatăm mândria. Că sufletul ia chipul ocupațiilor noastre, iar înfățișarea celor ce facem se și aseamănă cu ele. Să-ți fie dar deprinse cu smerenia și înfățișarea și haina, și mersul, și statul, și hrana, și așternutul, și casa, și toate lucrurile din casă. Cuvântul, cântecul și vorba cu vecinii să fie mai degrabă măsurate decât îngâmfate. Nu întrebuița vorbe umflate și meșteșugite, nici nu folosi glas afectat în

cântecele tale. Nu fi mândru și grav în vorbirile tale, ci îndepărtează orice lăudăroșenie.

Fii îndatoritor cu prietenii, blând cu slugile, răbdător cu cei care te supără, milostiv cu cei de jos. Mângâie pe cei nepăstuiți, cercetează pe cei bolnavi; nu privi de sus pe nimeni; vorbește cu blândețe, răspunde cu bucurie celui ce te întreabă; fii binevoitor cu toată lumea; când vorbești, nu te lăuda și nici nu pune pe alții să te laude; nu primi cuvinte necuviincioase; ascunde, pe cât poți, însușirile și faptele tale bune; când păcătuiești, învinovățește-te și nu aștepta mustrările altora (Prov. 18, 17), ca să te asemeni omului celui drept, care, nu s-a rușinat de mulțimea locuitorilor cetății spre a mărturisi în fața tuturor greșala lui (Iov 31, 34).

Nu fi aspru când dojenești, nici grabnic și pătimăș când mustri, că și aceasta este tot mândrie. Și pui atâta râvnă în a nu fi slăvit de oameni câtă râvnă pun alții în a fi slăviți, de-ți amintești de Hristos, Care a spus că cel care caută de buna sa voie laudă de la oameni și face binele pentru a fi văzut de oameni pierde răsplata de la Dumnezeu: „*Își iau plata lor*” (Matei 6, 2), a spus Domnul. Să nu-ți pierzi, deci, plata de la Dumnezeu vrând să fii văzut de oameni. Dumnezeu este marele privitor al faptelor noastre. Să iubești slava pe care ți-o dă Dumnezeu! El dă strălucită răsplată. Ai fost numit într-o slujbă înaltă și te cinstesc și te slăvesc oamenii? Poartă-te cu cei de sub stăpânirea ta ca și cum ai fi egal cu ei, „*nu ca stăpân al păstorilor*” (I Petru 5,3). Domnul a poruncit: „*Cel va vrea să fie întâi între voi, să fie tuturor slugă*” (Marcu 10, 44).

Pe scurt, urmărește atât de mult smerenia, ca și cum ai fi îndrăgostit de ea. Îndrăgește-o, și te va slăvi. Așa vei merge pe calea care duce cu vine la slava cea adevărată, slava îngerilor, slava de la Dumnezeu. Hristos te va mărturisi înaintea îngerilor că ești ucenic al Lui (Luca 12, 8) și te va slăvi, dacă vei fi următor smereniei Lui, a Celui care a spus: „*Învățați de la Mine, că sunt blând și smerit cu inima și veți afla odihnă sufletelor voastre*” (Matei 11, 29). Căruia se cuvine slava și stăpânirea, în vecii vecilor. Amin.

Acțiune filantropică în parohia noastră

Sâmbătă, 8 aprilie, cu jertfa adusă la Biserică pentru pomenirea celor adormiți, s-a organizat o acțiune umanitară la pavilioanele 1 și 3 ale Secției Grajduri-Pădureni a Spitalului „Socola”, unde au fost distribuite bolnavilor 100 de pachete cu alimente, fructe și dulciuri.

Mulțumim comitetului format din doamnele Floarea Cimpoi, Frosina Crudu, Diana Gheorghiu, domnul consilier Nicolae Cimpoi, episcopul Vasile Crivoi, care s-a implicat în colectarea și pregătirea pachetelor. Aceleași mulțumiri și considerații le adresăm domnului consilier Gheorghe Aioanei, care a asigurat transportul și distribuția către bolnavi a alimentelor.

PROGRAMUL DUHOVNICESC ÎN POSTUL MARE

Pentru Taina Spovedaniei:

- **Marțea, Miercurea și Joia:**

8.00 - 11.00 și 18.00 - 20.00

- **Vinerea:** 7.00 – 8.00; 10.00 – 12.00
și 17.00 – 20.00

- **Sâmbăta:** 17.00– 20.00

- din considerente canonice temeinice și pentru a nu afecta desfășurarea serviciului liturgic, SÂMBĂTA, DUMINICA și în SĂRBĂTORILE CU CRUCE ROȘIE NU MAI SPOVEDIM DIMINEAȚA ÎNAINTE DE SF. LITURGHIE

Pentru primirea Tainei Sfintei Împărtășanii:

❖ DUMINICA, în SĂRBĂTORILE CU CRUCE ROȘIE sau SÂMBĂTA, la Sfânta Liturghie și nu în afara acesteia. Pentru a beneficia cu adevărat de unirea cu Trupul și Sângele lui Hristos, recomandăm primirea Sfintelor Taine în momentul canonic orânduit de Sfinții Părinți, adică spre sfârșitul Sfintei Liturghii și după cuvenita citire a rugăciunilor pentru Împărtășanie.

❖ Pentru ca urcușul duhovnicesc al Postului Mare să fie ziditor pentru toți, îndemnăm pe credincioșii noștri să-și poarte de grijă de cele sufletești și să se spovedească în această perioadă, până la Duminica Floriilor, săptămâna Patimilor având un caracter cu totul special, dedicat Jertfei Mântuitorului și nu problemelor noastre personale.

❖ Pentru persoanele bolnave sau în vârstă, care nu pot veni la Biserică, se pot face programări pentru împărtășanie la domiciliu, la tel. 211 273 sau 0742 044 844

Publicație editată de parohia TOMA COZMA
Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași,
tel/fax **211 273**, e-mail: margineanu@mail.dntis.ro
Preot paroh Mihai Mărgineanu
Secretar redacție: Vasilica Onofrei

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru susținerea acestei publicații, dar și pentru activitățile culturale și filantropice ale parohiei, primim donații în contul IBAN RO38 RZBR 0000 0600 0027 6450 deschis la Raiffeisen Bank